

exitpoetry

မြေနှံလွင်

စီးမလား

သူ့ခန့်ထွက်သွားတဲ့ ဇွန်းကို မဆေးမိလိုက်ဘူး

ဘူးသီးဟင်းချိုသောက်နေရင်း ကုန်ခါးနီးမှ ငါးလေးတစ်ကောင် ဇွန်းပေါ်မှာ ပါလာတယ်။ အံ့ဩလို့ မကုန်နိုင်အောင် ထိုငါးလေးက အသက်ရှင်နေတယ်။ ထပ်ကာအံ့ဩဖို့မကုန်နိုင်အောင် သူ့စကားတွေ က ထူးဆန်းတယ်။ တကယ်တော့ ငါးများချိန်က တီကောင်နဲ့ သဘာဝတီကောင်ကို မခွဲခြားနိုင်လောက်အောင် ပိန်းတဲ့ငါးမျိုး သူတို့လောကမှာ မရှိဘူးတဲ့။ သူရဲကောင်းငါးတွေ သာ ငါးများချိတ်က အစာကိုဟပ်ရတယ်တဲ့။ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ ငါးတွေ ကတော့ ရေနက်ထဲကို တိုးဝင်လို့ လူတွေ မမြင်နိုင်အောင် ရွံ့နွံ့ထဲမှာ ပုန်းကွယ်ကြတယ်။ ဟောဒီလို ဇွန်းပေါ်မှာ အလုံးအထည်မပျက်ရှိနေတဲ့ ငါးမျိုး ကတော့ သူတို့လောကမှာ ရှားပါးပါတဲ့။ တကယ့်ကို သမိုင်းဝင် ငါးသူရဲကောင်းပါတဲ့။ မျှားဆက်တိုင်း မျိုးဆက်တိုင်းတို့ရဲ့ ငါးမျိုးတွေ က သူ့ကို ဦးညွှတ်နေလိမ့်မယ်တဲ့။ ငါးများချိတ်ကြီး ရှိမှန်းသိသိနဲ့ တီကောင်ကြီးကို အားရပါးရ ဟပ်လိုက်လို့ အာခေါင်ကြီးပေါက်ပြီး သွေးတွေ ဖျန်းခနဲထွက်သွားပုံမျိုး ခင်ဗျား မြင်ယောင်ကြည့်စမ်းပါတဲ့။ ခံစားကြည့်စမ်း ပါ။ လူသားတွေ ရဲ့ ကြောက်ရွံ့မှု တွေ ကိုတော့ သူတို့အံ့ဩမိပါတယ်တဲ့။ သူများ ရဲ့ အသားလည်း စားသေးတယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသားစလေး တစ်စလောက် ညှပ်ကျန်ခဲ့မှာ စိုးရိမ်ပြီး တုတ်နဲ့ အတင်းရှာ ကလော် ထုတ်နေရတာ မျိုးဟာ သူတို့အတွက် တွေ့မိလိုက်တိုင်း ဧရာမပြက်လုံးကြီးပဲတဲ့။ သူတို့လိုပဲ အစားတစ်လုပ် အတွက် အာခေါင် ပေါက်ထွက်ရဲတဲ့ သတ္တိမျိုးရှိအောင် ကြိုး စားကြပါတဲ့။ အခု ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော် ကို စားပြီးရင် အရိုးတွေ ထွေးထုတ်လိုက်ပါဦးဆိုပြီး ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပါးစပ်ထဲ ခုန်ဝင်သွားတယ်။

အဲဒီနေ့က သူ့ခန့်ထွက်သွားတဲ့ ဇွန်းကို မဆေးမိလိုက်ဘူး။

ဧရာဝတီကို လိမ်လို့ရလား

ရိုးရိုးသားသားဖြေဆိုပါက “ဟင့်အင်း” လို့သာ ဖြေဆိုမိမည် ။

သမိုင်းအဆက်ဆက် လူသားတိုင်း ဧရာဝတီကိုလိမ်ဖို့ ကြိုး စားခဲ့ကြသည်။

ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဧရာဝတီက စီးဆင်းမြဲ စီးဆင်းဆဲဆိုတာ ခင်ဗျားရော

ကျပ်ရော ငြင်းလို့ ရလို့လား။ အနုပညာရှင်တချို့ ဧရာဝတီထဲ မျောသွားကြရာ ယနေ့ထက်တိုင် ပြန်လည်ဆယ်ယူ၍ မရရှိသေး တချို့ တချို့သော သွေးစွန်းခဲ့တဲ့ ဓားတွေ ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာ ဆေးကြောသန့်စင်ခဲ့ကြပြီး တချို့တချို့သော မျက်ရည်တွေ ဧရာဝတီထဲ စီးဆင်းပျော်ဝင်ခဲ့တယ်။ အသည်းကွဲနေတဲ့ ချစ်သူတချို့ကို ဧရာဝတီက နှစ် သိမ့် ပေးခဲ့သလို ငတ်မွတ်နေတဲ့ကလေးငယ်တချို့ ဧရာဝတီထဲ မျောလွင့်နေကြရဲ့ ။

ဧရာဝတီရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံးတစ်နေရာမှာ တည်ငြိမ်တဲ့ မြို့ တော် ကြီး အသက်ဝင်နေတယ်။ ဓားပြ ဗိုလ်တွေ လာလည်း ဧရာဝတီက စီးဆင်းပေးနေသလို သူတော် ကောင်းတွေ လာတော့လည်း ဧရာဝတီက ဣန္ဒြေမပျက် စီးဆင်းနေတုန်းပဲ။ မတုန်လှုပ်ခြင်းသင်္ကေတွေ နဲ့ တငြိမ်ငြိမ်စီးဆင်းခဲ့တယ်။

ဧရာဝတီကို တချို့က သူတို့များ ရဲ့ မိခင်တဲ့။

တချို့က သူတို့များ ရဲ့ အသက်သွေးကြောတဲ့။

တချို့က သူတို့များ ရဲ့ ယုံကြည်ချက်တဲ့။

တချို့က သူတို့များ ရဲ့ ကိုးကွယ်ရာတဲ့။

ဉာဏ်တိမ်တဲ့ တချို့ တချို့များ ကျတော့ ဧရာဝတီကို လိမ်လို့မရတော့ လုပ်ကြံချင်ကြတယ်။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာ လဲလို့ ခင်ဗျားတို့က တွေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်အမှန်ပဲလေ။ တချို့က ဧရာဝတီကြီးကို ခွဲပစ်ချင်နေပြီ။ မပူပါနဲ့။ နောက်ပြီး ဧရာဝတီဘက်က အထူးတလည် ကာကွယ်ပေးစရာမ လိုပါဘူး။ မတုန်မလှုပ်ဘဲ တငြိမ်ငြိမ်စီးဆင်းနေတာ ဧရာဝတီလေ။

ဆောင်းရာသီမှာ အေးခဲ့ပြီး မစီးဆင်းနိုင်တာမျိုး။

နွေရာသီမှာ ခန်းခြောက်လို့ မစီးဆင်းနိုင်တော့တာမျိုး။

ဧရာဝတီသမိုင်းမှာ ခင်ဗျားတို့ ဖတ်ဖူးလား။

ပတ်ဝန်ကျင်ကြီး ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး

မတုန်မလှုပ် စီးဆင်းနေတာ ဧရာဝတီ။

*

တစ်အိမ်လုံးအိပ်နေတဲ့အိမ်

အပေါ်ထပ် ထပ်ခိုးကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ အမေနဲ့ ညီမလေး၊

အောက်ထပ်အိပ်ခန်းထဲမှာ စောင်ကို ခြင်ထောင် အပြင်ကန်ထုတ်ထားတဲ့ မောင်လေး၊

ဧည့်ခန်းထဲမှာ အမအကြီးဆုံးပြန်လာချိန်ကို စောင့်ရင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် သရေတွေ

ကျနေတဲ့ အဖေကြီး၊ ပက်လက် ကုလားထိုင်အောက်မှာ အမီးမှန်း

ခေါင်းမှန်းမသိအောင်ခွေနေတဲ့ ရွှေဝါ။

ခြေရင်းအိမ်က ကုလားလင်မယားက အာခေါင်ခြစ်ပြီး ရန် ဖြစ်နေတယ်။

ခေါင်းရင်းအိမ်က ၁၀တန်း သုံးခါကျထားတဲ့ ကောင်မလေးက အသံတိမ်ဝင်သွားတဲ့အထိ

အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စာကျက်နေတယ်။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီး ပြန်မလာသေးတဲ့

အပေါ်ထပ်က ကလေးနှစ်ယောက် ကတော့ တခုနီးဒုန်းနဲ့ မီးကုန် ယမ်းကုန် ပြေးလွှား သော

င်းကျန်းနေတယ်။ ရေမော်တာတွေ ဖွင့်ထားတယ်။ လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် က

အသင်ချီဆွေကို ၃၆-ခေါက် ထပ်ဖွင့်တယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ကိုးလုံးကန့်လန့်ရပ်ပြီး

Taxiတစ်စီးက ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ လမ်းပိတ်သွားလို့ မကျေနပ်တဲ့ Taxi နောက်က

ဆိုက်ကားဆရာက တဂင်ဂင် နဲ့ ဗဲll တီးတယ်။ ဆိုက်ကားနောက်က ၄၃-

ဘတ်စ်ကားဆရာက ဒေါသနဲ့ ဟွန်းကို ဖိချလိုက်တယ်။ “ပွမ်...ပွမ်” ။ ကားကြီး ဟွန်းသံကြောင့်

မုဒ်အောက်သွားတဲ့ အပေါ်ထပ်ရဲ့ အပေါ်ထပ်မှ ဂစ်တာတီးနေတဲ့ ကောင်လေးက

တောက်ခေါက်လိုက်တယ်။ ဂစ်တာတီးနေတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ ခြေရင်းခန်းက အဘွားကြီးက

ကားဟွန်းသံကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ လမ်းထိပ်ကို ခေါင်းထုတ်ပြီး စပ်စုတယ်။

ကားဟွန်းသံရပ်သွားပြီး ဘယ်အခန်းကလဲ မသိဘူး မော်တာထပ်မောင်းတယ်။ အသင်ချီ

ဆွေ ၃၇။ စာကျက်နေတဲ့ကောင်မလေး အိမ်ပေါ်ထပ်က ရေမွှေးနံ့ပြင်းပြင်းနဲ့

ကောင်မလေးသုံးယောက် က တံခါးကို ‘ရှိုင်း’ ခနဲ ပိတ်လိုက်ပြီး ဒေါက်ဖိနပ်သံ

တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ အောက်ကို ဆင်းလာကြတယ်။ အရက်နံ့ချဉ်စူးစူးနဲ့ သူတို့ အပေါ်ထပ်ကို

တက်သွားကြတဲ့ သူတို့နားမလည်တဲ့ စာတွေ ကို ရေးတဲ့ကောင်နှစ် ကောင်ကို

နာခေါင်းရှုံ့လိုက်ကြတယ်။ စာကျက်နေတဲ့ ကောင်မလေးအပေါ်ထပ်ရဲ့ အပေါ်ထပ်က
တယ်ရီလာ ခွေးလေးဟာ သခင်နဲ့ကိုရလိုက်လို့ ထင်ရဲ့ အသံသေးသေးလေးနဲ့
တဂစ်ဂစ်ဟောင်နေတယ်။

ထပ်ဒိုးခန်းလေးထဲမှာ အငယ်မက သူ့အမေကို ခွလိုက်တယ်။ အိပ်ဆဲ။
ခြင်ထောင်ထဲက ကောင်လေးက စောင်တင်မကဘူး လက်ရော ခြေထောက်ပါ
အပြင်ကိုထွက်နေပြီ။ အိပ်ဆဲ။ ‘ဖုတ်’ ခနဲနဲ့ အဖေကြီးရဲ့ လက်က ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ
ပြုတ်ကျတယ်။ အိပ်ဆဲ။ ရွှေဝါလေး ကတော့ ပုံစံအပျက် ခွေခွေလေး။ အိပ်ဆဲ အိပ်မြဲ
အိပ်လျက်။

*

ကမ္ဘာ့အရပ်အရှည်ဆုံးလူ

ကျောင်းတန်းက ကိုယ့်ထက်အရပ်ရှည်တဲ့သူတွေနဲ့ ဘာလုံးကန်တိုင်း

အရပ်ပိုရှည်ပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ ခဏခဏ ခေါင်းပုတ်ခံရတိုင်း သူတို့တွေ ထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်လိုပါ၏ ဟု ဆုတောင်း ခဲ့တယ်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားတွေ ရောက်တိုင်း သူတို့တွေ ထက် ခြေတစ်လှမ်းသာတဲ့ သူ ဖြစ်လိုပါ၏ ဟု ဆုတောင်းခဲ့တယ်။

တစ်နေ့တစ်လံ တစ်နေ့တစ်လှမ်း တစ်နေ့တစ်လက်မနဲ့

ရှည်လာလိုက်တဲ့အရပ်ဟာ မရပ်တော့ဘူး။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝရောက်တော့ ထူးထူးကဲကဲ သူတို့တွေ ထက် အရပ်ရှည်နေပြီ။ သူတို့တွေ လို အတွဲ ခုတ်ချင်ပေမယ့် ကလန်ကလား လန်ဘားကြီးကို ဘယ်လိုမဒီမျိုးက တွဲ ချင်ပါလိမ့်မလဲ။ ဒါထက်ဆိုးတာက သူတို့တွေ ထက် ခေါင်းတစ်လုံးပိုမြင့်တော့ သူတို့တွေ ထက် ရှေ့ငါးလှမ်းလောက် ပိုမြင့်တယ်။ ချောက် တွေ့တယ်ဆိုလည်း မယုံဘူး။ ဆက်သွားကြ။ ပြုတ်ကျတယ်။ ဆူးရှိတယ်ဆိုလည်း မယုံဘူး။ ဆက်နင်းကြ။ သွေးတွေ တလိမ်းလိမ်း။ သူတို့တွေနဲ့ ဖိနပ်နံပါတ် မတူရင် သူတို့က မပေါင်းချင်ကြဘူး။ (အထူးသဖြင့် ဆိုဒ်ပိုကြီးရင်ပေါ့) ကိုယ့်မှာ တော့ အထီးတည်း။

ဓာတ်ပုံတွဲ ရိုက်ရင် ကိုယ်ပဲပါပြီး ခေါင်းမပါဘူး။ ဘတ်(စ်)ကားစီးရင်

စပါယ်ယာတွေနဲ့ ပြဿ နာ ခဏခဏတတ်တယ်။ (ခေါင်းပြုလို့) သူတို့တွေ ပဲ ဝိုင်းကြည့်တယ်။ သူတို့တွေ ပဲ ဝိုင်းကြည့်တယ်။ သူတို့တွေ ပဲ လက်ခုပ်တီးတယ်။ သူတို့တွေ ပဲ မောင်းထုတ်တယ်။ သူတို့တွေ က သူတို့တွေ ထက် ခြေလှမ်းပိုကျရင် မကြိုက်ကြဘူး။ (ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုယ့်ခြေထောက်က ပိုရှည်မိတာကိုး)။ ဆရာဝန်အပြော ကတော့ ဦးနှောက်ထဲမှ အကျိတ်အခဲတစ်ခုချို့ယွင်းပြီး ဟော်မုန်းတွေ ထွက်နေလို့တဲ့။ ဗေဒင်အဟော ကတော့ သူတို့တွေ ထက် ခေါင်းတစ်လုံးပိုမြင့်တာ သူတို့တွေ ထက် ဘုန်းကံမြင့်လို့တဲ့။ ရွာဦးဆရာတော် မိန့်တာ ကတော့ ရှေးဘဝက ဝဋ်ကြွေးပါတဲ့။ ဒါဆို အရပ်ရှည်တာဟာ ရောဂါ လား? ဘုန်းကံမြင့်လို့လား? CNA TV ချန်နယ်နဲ့ အင်တာဗျူး နောက်ဆုံးမှာ တော့

ဒီလိုဖြေခဲ့တယ်။

“တောင်းတဲ့ဆုတွေ မပြည့်ဖို့ ဆုတောင်းရဦးမယ်”

*

ဒါမျိုးတွေ ဖတ်ပြီးရင် လူလားမြောက်ပြီ

ကျွတ်ကျွတ်အိတ် မသုံးနဲ့ “ဟုတ်” ဆေးလိပ်မသောက်ရ “အင်း”

သစ်တစ်ပင်ခုတ်

ထောင်သုံးနှစ် “ဟောဗျာ” ရေကိုကျိုချက်ပြီးမှ သောက်ပါ “အိုကေ”

မူးယစ်ဟူသမျှ

ဆန့်ကျင်ကြ “ရက်စ်” မီးလောင်လွယ်သည် “ဝုန်း” ကားပေါ်မှာ အမှိုက်မပစ်ရ
“ရီ.”

သေးမပေါက်ရ “ဖူး” ရေလောင်းပါ “ဝါး” အတက်ယာဉ် ဦးစားပေးပါ “အာဟာ”

လူကူးမျဉ်းကျားမှကူးပါ “ဟင်” မီးသတိပြု “အဲ” အစာမစားမီ

လက်ကိုစင်ကြယ်စွာ

ဆေးပါ “ဒါပေါ့” မြောက်အိုးမဖောက်ရ “သြော်” ငါးမမျှားရ “ဟေး”

တရားထိုင်နေသည်

တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေပါ “ရူး” အတွဲ များ မဖွယ်မရာမပြုရ “ဗျာ”

အဖော်ဆောင်ပါ “အို”

ခေါင်းငုံပါ “ဘာ” အခန်းခကြိုရှင်းပါ “ဖြတ်” အပြင်လူမဝင်ရ “ကျွတ်”

ခိုစာကျွေးရန် “ရော်”

ခွေးကိုက်တတ်သည် “အင့်” အန္တရာယ်ကွေ့ “အား”

သင်္ဂြိုဟ်စက်ခန်းအတွင်း :သို့ နှစ် ဦးသာဝင်ခွင့်ပြုသည် “ဘိုင့်ဘိုင်”

အိပ်မက်ဆိုးကြီးရေ လာပါတော့

ရှင်းနီပဲ ဖြစ် ဖြစ် အာလာဒင်ပဲ ဖြစ် ဖြစ် တန်ခိုးရှင် တစ်ယောက် ယောက် နဲ့တွေ့ပြီး လိုရာဆုတောင်းပါ လော့ ဆိုရင်တော့ “ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ တုန်းကနဲ့အိပ်ပျော်စေတဲ့ ” ဆုပဲ တောင်းမိမှာ ။ ခက်တယ်။ ညဘက် အိပ်ပျော်ဖို့ရာ သိပ်ခက်တယ်။ ချောက်ချားဖွယ်ရာ အိပ်မက်ဆိုးကြီးက လန့်နိုးလာလို့ မယားလုပ်တဲ့သူက ရေခပ်တိုက်ရတဲ့ အခန်းပါတဲ့ မြန်မာဇာတ်ကားများ လို ဒါရင်မှမဟုတ် “အို.... အိပ်မက်မို့သာ အပြင်မှာ သာဆို မသက်သာဘူး” လို့ စာသားမျိုးပါတဲ့ မြန်မာ ဖြစ် ဝတ္ထုများ ဆိုရင် အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ပြီး ကြည့်ပြီး အားကျလိုက်တာ။ သူတို့လို အိပ်မက်ဆိုးကြီးတွေ အိပ်မက်ကောင်းကြီးတွေ နဲ့ အားပါတရ အိပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ အခု ကိုယ့်မှာ တော့ အပေါ်ထပ်က “ဒုတ်” ဆိုလည်းနိုး၊ လမ်းထဲက ခွေးတွေ “ဝုတ်” ဆိုလည်းနိုး၊ လမ်းမကြီး ပေါ်က ကားတွေ “ဝူး”ဆိုလည်းနိုး၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်က ချာတိတ်တွေ “ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင်” ဆိုလည်း နိုးနဲ့ အိပ်မပျော်ပုံများ ပြောပါတယ်။

ဒီကြားထဲ ကိုယ့်ရဲ့ မသိစိတ်တွေ လာလာနှောက်ယှက်သေး။ နေ့လယ်က ဦးခင်မောင်သိန်းကို ပြောခဲ့တဲ့ စကားက ရိုင်းများ သွားလားတို့၊ လက်ကို ရေနဲ့ မသေချာဆေးခဲ့ရဲ့၊ လားလို့၊ ရေး လက်စ ကျောတွေ ပဲ ထရေး ရမလားတို့၊ မွေ့ရာကြီးပေါ်မှာ လူးလိုမ့်။ အိပ်လို့ မရပြန်ဘူး။ အိပ်ပျော်တယ်ဆိုတာတောင် အိပ်ပျော်တယ် မသေချာဘူး။ အသံတွေ အကုန်ကြားနေရတယ်။ တိတ်ဆိတ်နေရင်တောင် အိပ်ပျော်တယ် မသေချာဘူး။ အသံတွေ အကုန်ကြားနေရတယ်။ တိတ်ဆိတ်နေရင်တောင် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အသံကြား နေရတယ်။ ဘယ်တော့မှ အိပ်ရေး မဝခဲ့ဘူး။ စာသင်လည်းငိုက်။ ထမင်းစားလည်း ငိုက်။ အိမ်သာထဲလည်း ငိုက်။ သမ်းဝေခြင်းက ကိုယ့်ရဲ့ လူသိများ တဲ့ သင်္ကေတ။ အိပ်ဆေးတွေ လက်မြှောက်ထားရပြီး ကိုယ့်အ ဖြစ်အပျက်တွေ ကို Rita Dove များ ကြားလို့ ကတော့ “အို... အိပ်မရသူကြီးရယ်” လို့ ကဗျာများ ရေး ဦးမလားမသိ...

ဟိုတနေ့က ၃၆ ကားဂိတ်မှာ အိပ်မက်ကျမ်းဆိုလား

အိပ်မက်အတိတ်ကောက်နည်းဆိုလား စာအုပ်တစ်အုပ် တွေ .တာနဲ့ ငါးရာနဲ့ ဝယ်လိုက်တယ်။
နောက်ပြီး အဲဒီ နေရာမှာ ပဲ တစ်ထိုင်တည်း ပြီးအောင် ဖတ်လိုက်တယ်။ အရမ်းလန်းတယ်။
အိပ်မက်တွေ အကြောင်း ရေး ထားတာ။ အရမ်းလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ အဲဒီ လို
အိပ်မက်တွေ အကြောင်းရေး နိုင်တဲ့ စာရေး ဆရာကိုလည်း သိပ်အားကျတာပဲ။ ကိုယ်လည်း
သူတို့လို အိပ်မက်တွေ အများ ကြီးမက်ပြီး အိပ်မက်အကြောင်း ကဗျာရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်လောက်
တော့ ရေး ချင်သေး။ အဲဒီ ကဗျာထဲမှာ ကိုယ်က ဘယ်လို အားရပါးရအိပ်ပြီး ဘယ်လောက်
ထူးဆန်း အံ့ဩ ဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ဆန်းကြီးတွေ ဘယ်လိုဘယ်လို
မက်ခဲ့တဲ့အကြောင်း စာမျက်နှာ နှစ် ဆယ် လောက်ကို ရေး ပစ်လိုက်မှာ ။ ဒါပေမဲ့
ဖြစ်နေတာက မွေ့ရာပူကြီးပေါ် မျက်တွင် :ဟောက်ပက်နဲ့ ကိုယ်လေ ဒီတစ်ညကို
ဖြတ်သန်းရဦးမယ်။ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တွေ မ,လို့ ကိုယ်အိပ်ပျော်ပြီး အိပ်မက် မက်တာနဲ့
ပထမဆုံး ကိုယ့်အိပ်မက်တွေ အကြောင်း ကဗျာရှည်ကြီးကို ရေး ဖြစ်အောင်ကို ရေး မှာ ။
မပူနဲ့။ အဲဒီ ကဗျာကြီး ဟာ ကမ္ဘာမှာ အိပ်မက်အကြောင်း အပြည့်စုံဆုံး ကဗျာလည်း
ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ နောက်မျိုးဆက်ပေါင်း များ စွာ တို့က တဖွဖွရွတ်ဆိုလို့ စံပြကဗျာကြီးလည်း
ဖြစ်လာလိမ့်မည် ။

*

ကျွန်မကိုတော့ သံသယမ ဖြစ်လေနဲ့.

ကျွန်မရဲ့ ဆံပင်တွေ လား..... တစ်ခါမှ မညှပ်ဖူးဘူး။ ဟုတ်တယ် မွေးကတည်းက။
ဒါနဲ့ နေပါဦး ရှင်တို့က ဘာလို့ ဆံပင်အကြောင်းကို ဒီလောက်သိချင်ရတာ လဲ။ ရှင်တို့လည်း
ဆံပင်မညှပ်ဘဲနေရင် ရှည်လာမှာ ပေါ့။ တကယ်တော့ ကျွန်မက မထူးဆန်းဘူး။ ရှင်တို့ကမှ
ထူးဆန်းတာ။ ဘုရားသခင်က မလုံလောက်ဘူးထင်လို့ ရှည်ပေးတဲ့ ဆံပင်ကို
ဘာလို့ညှပ်ပစ်နေရတာ လဲ။ ဆံပင်ကြောင့် မကောင်းမှု ဒုစရိုက် တွေ ဖြစ်နိုင်လို့လား။

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီအခန်းထဲမှာ နေတာ။ ဘယ်မှမသွားဘူး။
ဒီအခန်းထဲမှာ နာရီတစ်လုံးရှိတယ်။ နောက်ပြီး ပြတင်းပေါက်တစ်ခုရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ပြတင်းပေါက်က မဖွင့် တာကြောတော့ ဖွင့်လိုရသေးလား၊ မရဘူးလား၊ မသေချာဘူး။ ဟင့်အင်း
မဖွင့်ချင်ဘူး။ ဖုန်တွေ ဝင်လာမှာ စိုး လို့။ နာရီ ကတော့ ကျွန်မအတွက် တော် တော်
အသုံးဝင်တယ်။ အထူးသဖြင့် စက္ကန့်တံလေးတွေ ရွေ့နေတာ ကို လိုက်ကြည့်နေရတာ နဲ့
တခြား ဘာမှမလုပ် ဖြစ်ဘူး။ တစ်ခါတစ်လေဆို နာရီလက်တံ သုံးပတ်လောက်
လည်သွားသည်အထိ စက္ကန့်တံလေးကို လိုက်ကြည့်နေ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်မလေ
သိပ်သိချင်တာပဲ။ သူ ဘယ်တော့မှများ ရပ်မလဲဆိုတာ။ သူ မပင်ပန်းဘူးလား ဆိုတာ။
အပေါ်ရောက်သွားလိုက် အောက်ရောက် သွားလိုက် တချွတ်ချွတ်နဲ့ သူ့ကို လိုက်ကြည့်ရတာ
ကျွန်မမှာ ဖြင့် အားကျလိုက်တာ။ ဘာကို အားကျတာလဲ ဟုတ်လား။ ရှင်တို့က အရိပ်ပြလို
အကောက်မထင်ပါလား။ သူက လမ်းမှာ မိနစ်တံတို့ စက္ကန့်တံတို့ကို ကြိမ် ဖန်များ စွာ တွေ
တယ်နော်။ သူ လုံးဝမနှုတ်ဆက်ဘူး။ သူ့လမ်းသူသွားတယ်။ သူတို့ကျတော့ တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ် ရွှေ့ရတယ်။ ငါ့မှာ တော့ အလျင်အမြန် မရပ်မနား သွားနေလိုက်ရတာ လောကကြီးက
မတရားဘူး တို့ ဘာတို့ မတွေ ဘူး။ သူ့အလုပ်သူ လုပ်တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဟိုအတံတွေ
ဘာများ လုပ်နေပါလိမ့် ဆိုပြီး ရှင်တို့လို မစပ်စုဘူး။ ရှင်တို့ကသာ ရှင်တို့နဲ့ မတွေ ချင်လို့
အခန်းထဲက အပြင်မထွက်တဲ့ ကျွန်မကို မရမကတွေ တယ်။ မေးခွန်းတွေ လျှောက်မေးတယ်။
ကျွန်မဆံပင် ဆယ့်ငါးပေကျော်တာကို အံ့ဩတယ်။ ဒီအခန်းထဲကနေ အပြင်ရောက်လို့
တခြားသူတွေ နဲ့တွေ့ရင် ကျွန်မအကြောင်းကို အထူးအဆန်းလုပ်ပြောဦး မယ်။
ကျွန်မအတွက် ကတော့ ရှင်တို့အားလုံးက အထူးအဆန်းတွေ ချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရှင်တို့ကို
စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျွန်မမှာ စက္ကန့်တံလေးရပ်သွားမယ့်အချိန်ကို စောင့်ကြည့်ရဦးမှာ ။
လုံးဝမအားဘူး။ ရှင်တို့ လည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ကြပါ။ အလုပ်မရှိသေးရင်
ရှာဖို့နောက်မကျသေးပါဘူး။ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျေနပ်ရောပေါ့။ ကဲ.... ပြန်ကြပါတော့။